

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 36/2018-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. januára 2018 predbežne prerokoval spoločnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených obchodnou spoločnosťou JUDr. Ján Florián Gajniak advokát, s. r. o., Šafárikovo námestie 2, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ján Florián Gajniak, vo veci namietaného porušenia ich základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na právnu pomoc v konaní podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, neidentifikovaného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 1, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 24 C 41/2008 z 5. septembra 2014 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 176/2017 z 24. júla 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. decembra 2017 doručená spoločná sťažnosť [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na právnu pomoc v konaní podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, neidentifikovaného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 1, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 24 C 41/2008 z 5. septembra 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a postupom, ktorý mu predchádzal, a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 176/2017 z 24. júla 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a postupom, ktorý mu predchádzal.

2. Zo sťažnosti a z jej prílohy vyplýva, že sťažovatelia sú účastníkmi konania (ako žalobcovia, pozn.) o dodatočné prejednanie dedičstva a určenie, že veci patria do dedičstva. Okresný súd v uvedenej veci svojím prvostupňovým rozsudkom žalobu sťažovateľov zamietol. Proti prvostupňovému rozsudku okresného súdu podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu vo veci samej potvrdil. Sťažovatelia nespokojní s napadnutým prvostupňovým rozsudkom a napadnutým rozsudkom krajského súdu vo veci samej sa obracajú so sťažnosťou na ústavný súd.

3. Sťažovatelia v sťažnosti namietajú, že napadnutým rozsudkom krajského súdu a prvostupňovým rozsudkom, ako aj ich predchádzajúcim postupom boli porušené ich označené práva, a to z dôvodu nevypočutia nimi navrhnutých svedkov a spracovateľov lekárskeho posudkov, ako aj nerovnakým prístupom zákonného sudcu k stranám konania, v dôsledku čoho konajúce súdy rozhodli nesprávne. Z uvedených dôvodov považujú závery uvedené v rozhodnutiach konajúcich súdov a ich predchádzajúci postup za svojvoľné, v rozpore so zákonom a porušujúce ich označené práva.

4. K otázke prípustnosti svojej sťažnosti sťažovateľa v sťažnosti neuviedli nič.

5. V závere svojej sťažnosti sťažovateľa žiadajú, aby ústavný súd po prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol tak, že vysloví porušenie ich označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu a jeho predchádzajúcim postupom, napadnutým rozsudkom krajského súdu a jeho predchádzajúcim postupom, označené rozsudky okresného súdu a krajského súdu zruší a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie a prizná im finančné zadosťučinenie v sume 18 000 € každému zo sťažovateľov, ako aj náhradu trov konania.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok okresného súdu ako súdu prvej inštancie a jeho predchádzajúci postup, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať označený napadnutý rozsudok okresného súdu ani jeho predchádzajúci postup, keďže ho už meritórne preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľom ochranu ich právam.

9. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutému postupu a rozsudku okresného súdu ako súdu prvej inštancie odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014).

10. Pokiaľ ide o napadnutý postup a rozsudok krajského súdu, ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že sťažovatelia proti napadnutému rozsudku krajského súdu doručili dovolanie okresnému súdu 8. novembra 2017. Ku dňu rozhodovania o ich sťažnosti o dovolaní nebolo rozhodnuté.

11. Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (IV. ÚS 177/05).

12. Zistená skutočnosť podania dovolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľmi vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označených práv, ak je zrejmé, že sťažovatelia podali dovolanie, pričom v čase rozhodovania ústavného súdu nie je dovolacie konanie skončené. Sťažnosť v tejto časti musela byť preto odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených

práv, ktorých porušenie namietajú, bude vo vzťahu ku krajskému súdu rozhodovať Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací.

13. Súbežné podanie dovolania a sťažnosti na ústavnom súde navodzuje situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity síce vylučuje právomoc ústavného súdu, ale iba v čase do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje...

14. Ústavný súd preto zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 358/09), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti na ústavnom súde je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

15. Ústavný súd sa však v daných okolnostiach musel zaoberať aj úvahou, aké dôsledky bude mať pre sťažovateľov prípadné posúdenie ich dovolania najvyšším súdom ako dovolania neprípustného. Pre tento prípad ústavný súd majúci na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy konštatuje, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní bude lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu.

16. A contrario potom platí, že v prípade vecného posúdenia a rozhodnutia najvyšším súdom o dovolaní budú mať sťažovatelia k dispozícii už iba podanie sťažnosti ústavnému súdu týkajúcej sa tohto rozhodnutia za obvyklých podmienok.

17. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou v tejto časti meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

18. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľov, pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2018